

NEJRYCHLEJŠÍ AUTO NA SVĚTĚ

Bylo úterý, takhle někdy v půli listopadu, a líná babička dostala tu správnou náladu otevřít svůj škapulíř. Byla ještě v noční košili, uvařila si pořádného turka, namazala šest rohlíků a šla do ložnice. Tam, na nejspodnější příčce skříně s povlečením, ležel škapulíř. Babička ho vyndala, sedla si na postel, levou rukou povolila tkanici, kterou byl škapulíř zavázán, a prsty pravé ruky zašátrala v jeho útrokách. Zavřela oči, zhluboka se nadechla a pomalu vyndala jeden popsaný papírek. Stálo na něm:

Řídit nejrychlejší auto světa.

„Juchů!!!“ zaradovala se líná babička. „Přesně na to mám dnes náladu!“

Pak do sebe vyklopila kafe, na jeden zátah zhltnula rohlíky, oblékla se do sportovního a vyrazila.

Sehnat správný vůz nebyl problém. Úplnou náhodou totiž kousek od babičky bydlel jeden pán, který byl milionář a vlastnil

nejrychlejší, nejdražší a nejluxusnější auto na světě. Auto se jmenovalo Bugatti Veyron a stálo mnoho milionů dolarů a ještě víc milionů korun a na rovince hravě udělalo čtyři sta kilometrů v hodině, a to se babičce zdálo tak akorát na splnění jejího snu.

Došla k milionářově vile a zazvonila. Nemusela čekat dlouho, pan milionář byl totiž zrovna venku, obcházel své modré auto, leštil kapotu a radoval se z krásného dne.

„Dobrý den, co si přejete?“ otázal se milionář babičky uctivě.

„Promiňte, že obtěžuji,“ začala babička odvážně. „Asi nebudu první, kdo za vámi přišel s takovým přáním, ale... ehm, víte, já... celý svůj život si přeju svézt se v nějakém opravdu rychlém autě. Ale nikdy na to nebyl čas. Nebo nebyl k dispozici ten správný vůz...“

Milionář nadzvedl obočí a zvědavě se na babičku podíval.

„Čas teď mám,“ pokračovala babička dál. „Vy máte zase vhodné auto. Tak co kdybychom to dali dohromady? Co myslíte, pomohl byste mi splnit můj sen?“

Chvilku bylo ticho a pak se milionář rozesmál. Smál se, až se za břicho popadal, a pak řekl: „Podívejte se, paní, vy se mi strašně líbíte. Většinou totiž lidé chodí kolem mé vily, koukají skrz šprušle vrat, ale zazvonit se neodvážejí. A vy si jen tak, mýrnix týrnix, přijdete a... tak víte co, madam, sedněte si, mám teď zrovna chvíli čas, povozím vás!“

Babička se usmála a nakrčila nos. „Promiňte, vy jste mě asi nepochopil,“ vysvětlovala mile. „Já se nechci jenom svézt. Já chci toho vašeho fešáka řídit!“

Pan milionář se ve vteřině přestal smát, vytřeštil na babičku oči a vykoktal: „Proboha, babi, to... to... to... přece... nejde...!!“

